

beskedne, og som derfor knuges særlig stærkt af de opskruede Varepriser og Pengenes i høj sunkne Værdi. Altsaa, om Formaalet for denne Lovgivning har der ikke været nogen som helst Uenighed, men derimod har der været ikke ringe Uenighed om de Veje, man skulde følge for at naa frem til dette Maal. Venstres principielle Stilling har i Korthed sagt været den, at man ved Statens Indgriben i det Omfang, som den finansielle Evne tillod skulde sænke Prisniveauet for de vigtigste Livsfornødenheder, og at yderligere Foranstaltninger derefter burde foretages ved kommunalt Initiativ med Statsstøtte til Fordel for de vanskeligst stillede. Paa det første af disse Krav er Regeringen, efterhaanden som Stillingen har gjort det nødvendigt, kommet ind; jeg behøver kun at minde ærede Medlemmer om de to Kornlove og Smørloven. Derimod har der jo været Uenighed om det Omfang, i hvilket de kommunale Prisreguleringsforanstaltninger skulde finde Sted, og denne Uenighed har i November og December Maaned i Fjor paa omfattende Maade været debatteret i begge Rigsdagens Ting. Jeg tror derfor ikke, at der ved denne Løjlighed er synderlig Anledning til eller synderligt at vente af at optage denne Debat i Enkeltheder. Det Parti, paa hvis Vegne jeg har den Ære at tale, ser saaledes paa denne Sag, at vi mener, at det er af Betydning at faa den bragt ind i et fast Leje, som kan skaffe Ro om de Problemer, hvorm Talen er; og hvorved man baade kan komme dem til Hjælp, som særlig trykkes af Dyrtiden, og under Hensyntagen til de forskelligartede sociale Forhold, der findes rundt om i Kommunerne, efter Evne sænke Prisniveauet for hele Middelstanden, i hvis Hjem det maa erkendes, at Knapheden i udstrakt Grad er til Huse, selv om man med stort Besvær og med store Afsavn er i Stand til at opretholde Tilværelsen. Saaledes som Forslaget nu foreligger med den ændrede § 1, har denne Betragtning, som den højtærede Minister udtalte, i Virkeligheden fundet Godkendelse fra alle Sider i det høje Folketing, og det kan naturligvis kun glæde os. Prissænkningen for de i § 1 nævnte Livsfornødenheder, Brød, Smør, Flæsk og Kød, vil i nogen Maade nærme Priserne til det tidligere Prisniveau, og tager man Hensyn til, at Arbejdslønningerne er steget under Krigen — heldigvis, det var fornødent —, og at den store Tjenestemandsklasse ved Dyrtidstillæg i nogen Maade er blevet støttet, sy-

nes det mig, at man ved den Prisregulering, der, hvis § 1 ophøjes til Lov, bliver muliggjort, dog gør Anskaffelsen af disse Varer i nogen Grad overkommelig rundt om i Hjemmene. Efter 1. September vil Brødet jo i Henhold til § 1 komme til at koste ca. 70 Øre pr. 4 kg, Smør vil komme til at koste ca. 1 Kr. 50 Øre pr. Pund, og Flæsket og — forudsat, at Kødordningen vedtages — et tilsvarende Kvantum Kød vil komme til at staa i en Pris af fra 65 Øre og noget derover pr. Pund. Herefter synes det os naturligt, at man overlader Kommunerne de yderligere Prisnedsættelser, saaledes at de gennemføres til Gunst for dem, der er særlig vanskeligt stillede, det er en Opgave, der jo har historisk Tilknytning til de Opgaver paa tilsvarende Omraader, som Kommunerne hidtil har haft til Løsning.

At Prisreguleringer, som foretages til Gunst for alle, helst bør ske ved Statsforanstaltning, og naturligvis kun for saadanne Varesorter, som henhører til Hovedlivsfornødenhederne, for hvilke Forholdet ligger nogenlunde ens Landet over, er erkendt fra mange Sider, ogsaa fra Sider, som staaer den højtærede Indenrigsminister ganske nær. Jeg skal saaledes minde om Købstadforeningens Resolution af 30. Juni, der blev fremsendt som Bilag til det Forslag til Lov om kommunale Dyrtidsforanstaltninger, som den højtærede Indenrigsminister fremsatte i Folketinget den 14. November 1917, og som jo i Virkeligheden blev krævet gennemført fra partipolitisk Side, som i denne Sag har samarbejdet paa det intimeste med den højtærede Indenrigsminister. I denne Resolution hedder det bl. a., at man maa kræve, at der skaffes Klarhed over, hvilke Opgaver der skal løses af Stat og Kommune i Fællesskab, og hvilke Spørgsmaal der skal overlades til Staten eller de enkelte Kommunes Initiativ, og senere under Opregningen af de Ønsker, som den danske Købstadforening har paa dette Omraade, fortsættes der med en Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil oplæse. Den lyder saaledes: „De i Lovens § 2 nævnte prisregulerende Foranstaltninger bringes til Udførelse i videst muligt Omfang for de vigtigere Livsfornødenheder. Kommunerne medvirker ved Lovens Udførelse, men eventuelle offentlige Tilskud udredes af Statskassen.“ Det vil heraf ses, at man fra Købstadsforeningens Side ganske tiltræder det Standpunkt, som steds har været Venstres; og som vi nu har den Glæde at se formet i det foreliggende Lovforslags § 1. I denne Sammenhæng maa jeg ogsaa have